Pressveckade linnebyxor

Victor Brun

25 november 2026

Bilresan skulle inte bli särskilt lång, det hade Petter sagt, men Paulin, hon visste inte, hon hade aldrig varit här förut.

Petter la sin hand på hennes lår medan barrskogen fladdrade förbi. Något han brukade göra när de åkte bil, och något hon brukade tycka om. Hans hand låg kvar en stund men försvann när de närmade sig ett rödljus för att vispa runt med växelspaken. Sedan återvände den till sin ensamma plats på Paulins pressveckade linnebyxor.

”Här växte morfar upp”, sa Petter och pekade mot ett nybygge.

”Men huset brann ned. De hade visst skjul på bakgården så att alla arbetarfamiljerna kunde ha varsin gris”, fortsatte han.

Paulin sa något bekräftande och följde huset med blicken. Det kanske var tur att huset brann ned, tänkte hon, och vred på sig i sätet, och tog upp mobilen. Inget nytt på skärmen.

”Vart går vi sen?”, sa Paulin.

”Sen?”

”Ja, vart går vi sen, och dansar?”

”Nej här finns det inget ställe att dansa på”, sa Petter och skrattade.

”Vad gör man då?”

”Ja, man umgås väl med varandra”, svarde Petter.

Skogen pressade den tunga svarta bilen längs landsvägen och ut i ett villaområde. De saktade ned och återigen pekade Petter. Han berättade om hur någon släkting eller vän bott i det ena eller andra huset. Bilen vandrade över gatan när Petter fastnat i en berättelse från sina tonår. Med en knyck av ratten missade de precis en grön vägg av tujor.

”Hur fan kör du?”, sa Paulin.

Bilen saktade in och parkerades. Det var inte en särskilt lång färd. Bildörrarna ljöd var sin dov duns när de stängdes och Petter la sin arm kring Paulins bara axlar och visade vägen mot den intetsägande villans bakgård. Den såg nybyggd ut. Förmodligen rest någon gång under tidigt 2010-tal. Paulin la det på minnet; att fråga värdparet. När alla artighetsfraser arbetats

igenom var det en bra fråga att ha på lager.

”Shit, glömde kolen. Vänta”. Petters klibbiga arm släppte sitt grepp och han joggade tillbaka mot bilen, öppnade bagageluckan och tog ut två påsar grillkol.

”De hade ont om kol så bad mig att ta med lite extra utifall att”, sa Petter.

Sorlet på andra sidan huset hördes, liksom gjorde musiken. Paulin funderade på vad det var för folk där. Kanske fanns en bekant till henne bland dem? Eventuellt fanns där någon gammal kollega som flyttat från stan till landet, eller kanske någon hon hade gemensamma vänner med. Petter hade bett henne lämna klackarna hemma, så hon gled runt hörnet i sina sneakers och såg hur hans vänner viftade med armarna mot dem.

Shorts. Kortärmade skjortor. Blommiga klänningar. Grillhandskar. Seglarskor. Två grillar. Och ett par pressveckade linnebyxor till.

”Shit”, sa Paulin.

Petter verkade inte höra.

Varsamt placerade han sin hand mot hennes rygg mellan hennes uppdragna axlar och lät hennes topp vara det enda som skiljde deras kroppar åt. Han lät handen följa hennes rygg och omfamnade hennes midja och drog henne till sig. Hon kunde känna hur hans kroppsvärme överröstade den klibbiga sommareftermiddagen.

Närheten bröts upp och paret som var på besök hälsade på sällskapet. Petter kände såklart alla utom ett fåtal plus-ettor vilka verkade vara nytillskott. Paulin kände såklart ingen utom ett fåtal hon träffat vid tidigare tillfällen.

”Hej, Marcus”

”Paulin, trevligt”

”Sophie, kul att träffas”

”Paulin, ja verkligen”, och så vidare.

Från grillarna under pergolan i andra änden av trädgården kom Felix, en av kvällens två värdar. Ljusa jeans med snusring, instoppad skjorta och ett skärp som sannolikt följt med sedan han förlorade oskulden vid 13 års ålder.

”Ta emot!”, ropade Felix samtidigt som han med ett underhandskast fick iväg två guldiga burkar mot Paulin och Petter.

Petter fångade sin burk men Paulins träffade hennes axel och föll livlöst till marken. Hon såg ned och läste texten på den: Slots. Slots senap visste hon vad det var, men gjorde de öl också? Oavsett vad tyckte hon inte att den såg särskilt aptitlig ut. Ett glas vitt, eller ännu bättre, en flöjt med bubbel, var vad hon behövde. Inte en senapsöl.

”Hallå going”, utbrast Felix och öppnade sina armar i ett gap som slukade Petter. För en kort stund stod de och vaggade i varandras famnar på gräsmattan.

”Och du måste vara den omtalade Paulin”, sa Felix och sträckte ut handen.

Hon tittade på hans smutsiga hand. Sedan ned på den guldiga burken som låg omfamnad av det gröna gräset. En svettandes guldburk på en kudde av dagsvarmt gräs. Det var dessutom välhållet gräs. Det var tätt och mossfritt och längdvariationen hos de gröna spröten var obetydlig. Ja, det var sannerligen en välhållen gräsmatta Felix och hans fru satt på.

Hon stirrade stint på aluminiumburken och sedan tillbaka mot Felix hand. Allt hon behövde göra var att greppa tag och ruska den likt en kuk som precis kissat klart. Och säga sitt namn förstås. Det var inte särskilt svårt.

”Hej, ja det stämmer”, sa hon med ett leende och skakade den smutsiga handen.

Paulin tyckte inte ölen var särskilt god. De andra gästerna, för att inte tala om värdparet, verkade vara av en bestämt annan åsikt. Huruvida kärleken till drycken flöt ur dess smak av gammalt bröd, eller om det var ur dess låga pris och dess relativt höga alkoholhalt, var ännu oklart. Men Paulin hade en gissning.

Paulin slog sig ned i en av de mjuka soffgrupperna i svart rotting. Det stora vida parasollet av solblekt canvas svalkade henne för en stund. Petter hade lämnat henne i skuggan och flöt runt mellan konversationerna ute på gräsmattan. Solen stekte och hans rygg pärlade sig av svett som snabbt sögs upp av linneskjortan, men det besvärade honom inte. Det var så länge sedan han var hemma. Förvisso hade han ett nytt hem i stan nu, men det var så länge sedan han var hemma hemma. Kroppen spratt och solens hetta gick honom obemärkt förbi. Några av vännerna på gräsmattan hade han tät kontakt med, vissa av dem hade till och med varit och hälsat på i hans nya hem. Men detta var en stor tillställning, och vissa hade han inte pratat med sedan gymnasiet. Han kom på sig själv att otåligt starta nya konversationer i mitten av oavslutade samtal. Det fanns så mycket han ville veta om sina gamla vänner från sitt gamla liv.

Petter gick över gräsmattan tillsammans med en man i pressveckade linnebyxor och ropade: ”Älskling, jag vill att du träffar Gustaf. Han är också från Stockholm!”

Hon tittade upp från sin mobil där hon satt i den stora rottingmöbeln, och för en kort stund var hon orörlig medan de två männen närmade sig.

”Hej, Gustaf”, sa mannen i de pressveckade linnebyxorna och sträckte fram sin hand.

Paulin reste sig, svarade med sitt namn och skakade handen. En tystnad följde och Petter var den första att bryta den.

”Ja, jag tänkte att ni kanske skulle komma bra överens. Sta’bor från födsel och så”

”Ja precis”, svarade Paulin. ”Var i Stockholm kommer du ifrån?”

”Jag växte upp i Gamla Enskede, men jag och Sophie bor på Söder nu”, svarade Gustaf.

Petter krånglade sig runt det fyrkantiga bordet i rotting täckt av en stor glasskiva och slog sig ned bredvid Paulin. Gustaf satte sig i fåtöljen vid bordets ände och sträckte sig efter en coaster som han placerade under sitt vinglas.

”Vart fick du tag på vinet?”, sa Paulin.

Smilgroparna på mannen i de pressveckade linnebyxorna ryckte.

”Detta är din första gång här va? Vänta här”, sa han och försvann bort över gräsmattan och in genom husets altandörr.

”Han är tillsammans med Sophie, tror de har varit ihop ganska länge. Konstigt att vi inte har träffat dem förut, de bor ju i Stockholm. Fin kille”, sa Petter.

”Mm”, svarade Paulin.

Från andra sidan gräsmattan ropade Felix och vinkade mot Petter som la sin hand på Paulins knä och sa: ”Tror de vill ha kolen. Sitt du här med Gustaf så kommer jag snart”. Och med det kysste han henne på kindbenet och skuttade upp ur soffan och försvann bort över gräsmattan.

Snart satt det två pressveckade linnebyxor i soffgruppen ute på stensättningen i trädgården bakom det stora huset långt bort från stan. Långt bort från den plats de kallade hem och som de, just i denna stund, suktade efter. De båda hade lantställe i familjen, så nog hade de gått på gräsmattor förut. Och nog hade de gjort äppelpaj på frukt från sin egen trädgård förut. Och nog hade de som små sprungit över gatan utan att se sig för. Men aldrig hade de haft en del av sitt liv utanför stan.

”Helt CP är du”, skrek Petter på andra sidan gräsmattan och slog Felix på röven. Som svar greppade Felix tag i Petters bröstvårtor och vred om. Petter slet sig ur det smärtsamma greppet och slog mot Felix skrev, men stannade precis innan. De brast ut i skratt och kröp åter in i varandras armar.

Paulin vred på sig i den stora rottingmöbeln.

”Det är något primalt som kommer över dem här ute i skogen”, sa Gustaf.

Paulin kollade på mannen med brunt hår och välbekanta ögon bredvid henne.

”Jag börjar förstå det”

Gustaf kvävde ett leende.

Paulin tittade bort mot männen runt grillen och kvinnorna som stod bredvid, alla med guldiga ölburkar i händerna. Hon tog en stor klunk av det vita vinet. Hon satte sin armbåge mot rottingsoffans armstöd och kände hur väven gav efter något när hon la sin tyngd på den och lutade sig åt fåtöljen.

”När tror du att huset är byggt? Lite pråligare än din lägenhet på Söder”, sa Paulin.

Stora lågor slog ur det stora gröna ägget bredvid gasolgrillen. Det var många gäster här ikväll, och om alla skulle få mat inom en överskådlig framtid var Felix tvungen att använda båda sina grillar. Inte för att han hade något emot det. Han gillade att visa upp sina prylar, och hade han inte stått här och behövt passa sina mattillredningsdon skulle han sannolikt tagit grabbarna på en sväng genom garaget. Förmodligen skulle han göra det senare. Efter maten men innan whiskyn.

Petter tittade bort mot Paulin och Gustaf och såg hur hans flickvän la sin hand på Gustafs pressveckade linnebyxor.

”Stockholmare, så klart att de kommer bra överens”, sa Felix med ett skratt och en stekspade dimensionerad för grillen i handen.

”Jag antar det”, svarade Petter. ”Hon frågade vart vi skulle sen”.

”Sen?”

”Ja, ut, dansa”

”Jävla Stockholmare, dansa kan vi göra här”, svarade Felix.

”Mm”

”Vafan är du tom, här!”, sa Felix och sträckte sig efter en öl ur flaket i papp.

”Ah, tack, håller ju på att törsta ihjäl!”

Ett långbord ställdes upp i det dagsvarma gräset och en svart soppåse för pant sattes på handtaget till altandörren. Papptallrikarna dukades fram och Peka-gratängens varma form ställdes på korkunderlägg. Paulin slog sig ned bredvid Gustaf och mitt emot Petter. Sånghäften delades ut och det stämdes upp i sång. Vinboxen tog slut och Paulins axlar sjönk ned.

I taxin hem raderar hon: ”tror du att han vet?”